

S. C. PEDERSEN

VELT

 SAGA
EGMONT

S. C. Pedersen

Veulf

SAGA Egmont

Veulf

Translated by Eeva-Liisa Nyqvist

Original title: *Arnulf*

Original language: Danish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2005, 2022 S.C. Pedersen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727034584

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

HENKILÖT

Arngrim Riimu, jomsviikinki

Arnulf, Stridbjörnin poika

Aslak, laivanrakentaja Egilinsalmessa

Astrid Burislavintytär, jaarli Sigvalden vaimo

Björn Bretlanninkävijä, jomsviikinki ja Vagnin kasvatusisä

Bue Paksu, jomsviikinki ja Veseten, Bornholmin jaarlin, poika

Erik Haakoninpoika, Haakon Jaarlin poika

Ethelred, Englannin kuningas

Eygmund Valkoinen, Tönsbergin lääninherra

Eystein Ravninsurma, Haraldinvuonon surmattu päällikkö

Frejdis, Arnulfin rakastettu

Gyrith Stentorintytär, Token vaimo

Haakon, Norjan jaarli

Halfred, Helgen perämies

Haug, jomsviikinki Bornholmista

Hedin, Frejdisin isä

Helge, Arnulfin veli

Hildegun, Token ja Jofridin äiti
Höd-Ulf, norjalainen saaren talonpoika
Ingeborg, Torkel Leren tytär
Jofrid, Token sisar
Kaapu-Sigurd, jomsviikinki, jaarli Veseten poika ja Sigvalden lanko
Ketil, pikku Ketil, jomsviikinki
Kjartan, jomsviikinki
Leif Halkinenä, viikinki Haraldinvuonolta
Palnatoke, Jomsborgin perustaja
Ranvig, Token ja Gyrithin tytär
Rolf, Arnulfin veli
Sigrun, Frejdisin äiti
Sigurdur, islantilainen kauppias
Sigvalde Hattu-Haraldinpoika, Jomsborgin jaarli
Skarde, kuningas Svenin hirdimies
Skargeir Torfinninpoika, jomsviikinki
Skofte, Haakon Jaarlin orja
Stefanus, englantilainen munkki
Stridbjörn, Arnulfin isä
Sven Haraldinpoika, Tanskan kuningas
Sven Silkkitukka, jomsviikinki ja Vagnin serkku, Bue Paksun poika ja jaarli Veseten pojanpoika
Toke Eysteininpoika, päällikön poika Haraldinvuonolta
Torkel Pitkä, jomsviikinki ja Sigvalden veli
Torkel Lere, Hakon jaarlin lääninherra
Toste Skaldinturva, viikinki Haraldinvuonolta
Tove Hattu-Haraldintytär, Kaapu-Sigurdin vaimo
Trud, Arnulfin äiti
Vagn Ågenpoika, jomsviikinki, Sven Silkkitukan serkku ja

Palnatoken pojanpoika

Åse, Eygmund Valkoisen vaimo

1

Skinfaxen silmä poltti ilman valoa, mutta kuitenkin silmiä raastavan valkoisena, ensin kaukaa kuin usvan läpi, sitten yhä lähempänä. Sokaisevat valopallot osuivat ja tarttuivat pelottavan voimakkaasti. Jano kirveli, iho alkoi halkeilla, Nidhug iski hampaansa kiinni.

Arnulf heräsi ruumiissaan ja kauhistuttavat kivut iskivät häneen. Ne virtasivat otsan yli kuin sula rauta, yli silmän ja alas poskelle. Hän koetti nähdä, mutta erotti pelkkää hämähäkinseittimäistä usvaa. Hän kuuli oman, tuskaisen voihkeensa, räpytteli silmiään ja sai näkönsä takaisin, mutta vain toiseen silmäänsä. Ympäristö kaatui hänen päälleen, aaltoileva katto, ajelehtivat seinät, lepattava valo. Hän halusi puolustautua, mutta käsivarret olivat raskaat ja ruostuneet ja huitoivat pelkkää ilmaa.

Hahmo kumartui hänen ylleen ja kohotti varovasti hänen päätänsä. Ruukun reuna painettiin hänen huulilleen. Vesi oli kylmää, Arnulf joi ahneesti ja hänen katseensa kirkastui. Huone,

jossa hän makasi, muistutti eniten varastomajaa tai siistittyä verstasta, ja lepattavat kynttilät paljastivat sängyn lisäksi vain pienen pöydän ja jakkaran. Pitkä, laiha mies piteli hänen niskaansa puhuen ystävällisesti vieraalla kielellä. Arnulf tuijotti häntä hämmentyneenä ja jäykistyi äkkiä. Miehellä oli lyhyet hiukset, kalju päälaki ja munkin kaapu. Kaulasta riippui hopearisti parrattoman leuan alla. Mies kyseli hymyillen, mutta Arnulf käpertyi kauhuissaan kokoon ja halusi päästä irti munkin otteesta. Munkki! Ajatukset kompastelivat toisiinsa. Kaikista rannalla olleista ja hänet löytäneistä vihollisista hän oli joutunut Valkean Kristuksen pahimpien miesten orjaksi! Stentorin puheet munkkien julmuuksista kaikuivat hänet mielessään. Kautta Tyrin kuoleman, huoneen varjoiset nurkat kaikuivat varmasti menneistä kauhunhuudoista! He uhraisivat hänet, söisivät hänet elävänä jumalansa kunniaksi ja joisivat hänen verensä.

Arnulf paiskasi käden pois niskastaan ja nousi istumaan, mutta salamat sinkoilivat haavassa heti hänen liikkueksaan ja sanoinkuvaamaton kuvotus väänsi vatsaa. Hän ehti kumartua lattiaa kohti ennen kuin kuuma neste ryöppysi kurkusta. Arnulf käpertyi valittaen kokoon peittäen kasvonsa käsillään kivusta järjettömänä. Sattui, sattui niin että kuolema tuntui lempeältä!

Kristitty laski kätensä rauhallisesti hänen hartialleen ja jatkoi ystävällistä puhettaan, mutta Arnulf rauhoittui yhtä paljon kuin jänis ketun lähellä. Häntä huimasi ja käsivarret vapisivat uupumuksesta, eikä hänellä ollut lainkaan voimia taistella vastaan, hän oli täysin kaljupään vallassa!

Munkki tarttui turvonneisiin ranteisiin lempeästi ja veti kädet pois sidottujen haavojen päältä. Hänen ääneensä ilmestyi maanitteleva sävy. Arnulf yritti koota itseään ja sylki tyhjin katsein lattialle, ja mies ojensi hänelle taas juomaruukun

vähäisintäkään vihamielisyyttä osoittamatta. Miksi tämä huolenpito? Kuka tuo munkinkaapuinen oli, tuskin hän sentään oli kirvestä heiluttanut? Ja kuka oli tuonut Arnulfin tähän majaan? Munkkiko? Miksi? Kirveen terä oli yrittänyt tappaa, mutta jonkin oli täytynyt estää sen seuraava isku.

Kipu oli tahtoa kovempi, ja Arnulf puristi kätensä nyrkkiin ja joi taas. Yritti kestää. Haavoittunutta kättä kiristi, ja hän huomasi pikkuruisia solmuja ihossaan, joka oli ommeltu kuin villakangas nutuksi. Eikö täällä käytetty haavapuristimia? Ja miksi tehdä mitään hänen kädelleen, jos Valkea Kristus kuitenkin saisi hänen henkensä? Munkinkaavun poimuihin olisi helppo kätkeä uhriveitsi.

Kristitty oli hetken vaiti, mutta osoitti sitten itseään sanoen selkeästi: ”Stefanus.”

Hän toisti nimensä. Arnulf räpytteli hitaasti silmiään ja piti nimensä omana tietonaan. Stefanus osoitti hienoa kultaristiä, joka oli pysynyt Arnulfin kaulassa hänen kamppaillessaan myrskyävässä meressä, ja puhui iloisella äänellä, mutta Arnulf veti vihaisesti ristin itselleen. Hän saattoi olla haavoittunut ja puolustuskyvytön, mutta hän ei antaisi varastaa itseltään! Munkki kohotti käsiään aseistariisuvasti ja tarttui sitten omaan ristiinsä. Arnulf erotti Valkean Kristuksen hänen sanatulvastaan ja yritti ajatella selkeästi. Luulikohan Stefanus, että hänkin oli Valkean Kristuksen kannattaja? Siksikö hän ei vielä ollut ottanut ristiä, niin arvokas kuin se olikin? Silloinhan munkin täytyi olla järjiltään! Eivätkö luostarimunkit juuri keränneet rikkauksia yhteen?

Arnulfin oli hankala kohdistaa katsettaan ja hän antoi sen vaeltaa. Oven luona hän huomasi Käärmeenhampaan, joka nojasi seinää vasten. Hän vilkaisi nopeasti Stefanusta. Miekka

täällä! Hän löysi myös veitsensä paikoiltaan peitteen alta.
Stefanuksen täytyi olla hullu!

Kristuksenpalvoja ei näyttänyt huomaavan mitään, ja Arnulf sulki väsyneenä silmänsä. Mitä iloa oli Käärmeenhampaastakaan, kun hän oksensi heti yrittäessään nousta istumaan? Köysiäkään ei tarvittu, koska kipu piti häntä paikoillaan kuin Gleipner ikään. Epäonnea ja onnettomuutta, Jofridin oli totisesti täytynyt lunastaa uhkauksensa ja panna manaus hänen päälleen!

Stefanus kietoi peitettä hänen hartioilleen, eikä Arnulf jaksanut enää katsoa ympärilleen. Hän ei ollut milloinkaan ollut näin voimaton, ei edes sinä syksynä, jolloin sai kuumeen. Yön hiljaisuus rauhoitti levotonta hengitystä ja loi etäisyyttä myrskyyn ja taisteluun, mutta aallot kieppuivat yhä ruumiissa vaikkakin lempeinä, ja väsymys voitti kivunkin.

Risti lipesi sormista ja Stefanus ryhtyi pyyhkimään lattiaa. Oliko Arnulfin vapauttama jaarlintytär pelastanut hänen henkensä? Kuinka hän kysyisi mieheltä, joka ei puhunut ymmärrettävää kieltä? Fenris häntä varjelkoon, Veulf Pennunposkea, sillä hänellä ei enää ollut mitään muuta kuin jättiläissusi!

2

Erikoinen laulu kantautui hänen korviinsa aamun sarastaessa ja saattoi olla syy hänen heräämiseensä. Se muistutti naisen hyräilyä, mutta oli liian matalaa ollakseen sitä, ja rauhalliset sävelet nousivat ja laskivat kiireettöminä, vailla toimintaa tai tarmoa. Laulu tuntui leijuvan edestakaisin laulajien välillä kuin höyhen tuulella, ja Arnulf avasi silmänsä. Hän oli yksin majassa, ja aamun harmaa valo pääsi sisään puoliavoimesta ovesta. Ulkona hän erotti avoimen paikan ja muurattua seinää, ja vaativan kukon kiekuna syrjäytti ponnettoman laulun. Hän laski kämmenselkensä otsalleen ja pakotti unen pois ruumiistaan. Ne tulisivat nyt hakemaan häntä! Munkit olivat pitäneet häntä elossa vain yön yli odottaakseen päivää, ja kun aurinko nousisi, Stefanus valmistelisi uhrin ja hakisi hänet! Eikö Stentor ollutkin kertonut hirmuteoista ja verisistä rituaaleista?

Arnulf pyyhkäisi kasvojaan kädellään ja veti puukkonsa peitteen alta. Kuvotus puristi yhä vatsaa ja kipu vaani uhkaavasti silmät kapeina. Jäsenet eivät tuntuneet entistä vahvemmilta.

Ommeltu käsi oli kipeä ja poskiluu tuntui lämpimältä ja turvonneelta. Voi Balderin kuolema tätä kurjuutta! Lihakset olivat jäykät ja käyttökelvottomat.

Stefanus lauloi ulkona kumppaneineen Valkealle Kristukselle, mutta Arnulf tiesi totuuden pehmeiden äänten takana! Lempeys ja heikkous oli heidän valepukunsa, mutta verta heillä oli käsissään niin paljon, että he joivat sitä! Hän liikkui levottomasti. Olisipa Stentor ollut täällä täyttämässä lupauksensa kristittyjen surmaamisesta. Hänen miekkansa terä olisi korjannut komean sadon, ja Arnulf olisi tarvinnut apuvoimia. Kirottu heikotus! Hän aikoi teeskennellä nukkuvaa munkkien tullessa sisään ja puolustautua sitten parhaansa mukaan. Hän kuolisi sankarin kuoleman!

Laulu jatkui häiriintymättömänä kuin auringonnousu, ja Arnulf kuulosteli. Laulu tunkeutui ruumiiseen ja tarttui hengitykseen, mutta ei se viihdyttävää ollut. Luulikohan Toke hänen hukkuneen? Oliko tämä nähnyt Leifin pahan teon vai oliko onnettomuus pantu aaltojen syyksi? Ja silmä! Arnulf parahti ääneen. Kirves oli osunut silmään ja tuntui siltä kuin se olisi puhjennut! Joutuisiko hän nyt elämään puolisokeana niin kuin Fjölner kotipuolessa? Tämän silmään oli osunut kaksintaistelussa ja se oli mätinyt pois seuraavana kesänä. Sen jälkeen Fjölnerin oli ollut vaikea kohdistaa iskujaan. Aasojen kiros, Jofridin manaus, Arnulf oli joutumaisillaan uhratuksi, joten mitä väliä oli menetetyllä silmällä?

Siteen alla poltti, haavakuume teki kai tuloaan. Lidskjalv murtukoon, kuinka hän oli väsynyt! Pelkkä puukon piteleminen vaati voimia, ja se oli Leifin, sen petturin syytä! Kosto, kosto olisi tulossa, jos hän pääsisi jahtaamaan Halkinenää merten ääriin asti!

Laulu vaikenä.

Stefanuksella ei ollut mukanaan köyhtä sen enempiä kuin uhriveistäkään, vain höyryävä kulho, eikä hänen ilmeessään ollut mitään verenhimoista. Arnulf ei vastannut hänen tervehdykseensä, mutta hellitti otteensa puukon kahvasta, ei hän kuitenkaan olisi jaksanut lyödä kovaa. Stefanus veti jakkaran lähemmäksi ja laski kätensä hänen otsalleen. Munkki näytti ilahtuvan kuumeen puuttumisesta, ja osoitti nyökytellen kultaristiä. Sitten hän kohotti katseensa, sanoi jotain mitä ei ollut ennen sanonut, ja teki ristinmerkin ilmaan kulhon päälle. Majassa tuntui keiton tuoksu, ja vatsa alkoi äkkiä esittää vaatimuksiaan sitkeästi piinaavan kuvotuksen takana, mutta Arnulf katsoi pois Stefanuksen kohottaessa lusikkaa. Oli kyllin inhottavaa joutua antamaan ruokkia itseään kuin sylilapsena, mutta vielä pahempaa oli saada ravintoa, jonka päällä oli juuri luettu loitsuja! Jofridin manauksia vastaan taistelemisessa oli tarpeeksi, Valkea Kristus sai pitää pahan taikuutensa itsellään!

Stefanus puheli maanitellen ja hörppi itse keittoa. Nälkä kasvoi yhtä vahvaksi kuin kipu. Jos Valkea Kristus tahtoi tappaa, ei siihen myrkkyä tarvittu, ja olipa ruoassa mitä tahansa, se voisi tuskin heikentää jäseniä enää enempiä. Stefanus kuulosti nyt moittivalta, ja Arnulf katsoi häntä uudelleen. Eivätkö uhrilahjat olleet kelvanneet Fenrisille? Kulhon sisällöstä saisi voimaa parantaa haavat, ja oliko Helge kärsinyt vahinkoa leikitellessään vieraan jumalan kanssa ja ottaessaan kasteenkin piloillaan? Arnulf nieli ylpeytensä ja antoi Stefanuksen viedä lusikan huulilleen, mutta ei ehtinyt niellä montakaan suullista ennen kuin joutui taas kumartumaan sängynreunalle ja oksentamaan niin, että vuodeoljet rapisivat. Kuinka äkkiä rohkeus pakenikaan, kun ruoka nousi nopeammin ylös kuin sen sai menemään alas?

Stefanus ei vaikuttanut yllättyneeltä ja laski kulhon lattialle. Hän antoi Arnulfille vettä ja ryhtyi irrottamaan siteitä, ja Arnulfin oli käytettävä kaikki tahdonvoimansa kestääkseen kosketuksen. Tuntui siltä kuin kyntöaura olisi kulkenut kasvojen keskeltä, ja hän joutui painamaan jalkojaan sängyn jalkopäätä vasten kun rikkoutunut iho paljastettiin. Hän halusi tunnustella vamman laajuutta sormillaan, mutta Stefanus tarttui hänen ranteisiinsa ja ravisti päätään. Sen sijaan Arnulf yritti avata silmäänsä peläten näkönsä puolesta, ja vaikka kipu olikin niin kova, että häntä huimasi, hänen onnistui raottaa silmäänsä niin paljon että hän näki hieman valoa. Hän vilkaisi nopeasti Stefanusta, ja kristuksenpalvoja osoitti molempia silmiään nyökytellen samalla kun selitti jotain vieraalla kielellään. Arnulf hengitti raskaasti. Hän näki! Hän ei ollut sokea, viiltohaava oli vain silmäluomessa! Se vaikutti turvonneelta, mutta haava ei vuotanut. Ehkä Stefanus oli ommellut sen kuten kädenkin.

Munkki levitti voidetta haavoille. Arnulf valitti, ja kärsimys pyyhkäisi pois ilon. Kunpa munkki menisi jo pois! Menisi ja antaisi hänen olla rauhassa, jotta hän voisi taas paeta uniinsa ja päästä pois pelosta ja kurjuudesta, silpomisesta, epäonnesta ja kirouksista! Arnulf hillitsi tuskanhuutonsa kovien käsien kieputtaessa hänen elämänsä lankaa, kohtalon kova ote kirveli ja haastoi!

Hän katsoi tutkivasti Stefanusta, joka kääri puhdasta sidettä haavan päälle: ”Miten minä tänne jouduin?”

Arnulf puhui selkeästi ja osoitti itseään ja majaa. Ääni oli huutamisesta ja suolavedestä käheä. Stefanus taitteli siteen hänen päänsä ympärille ja vastasi yhtä hitaasti oudolla kielellään osoittaen itseään ja tehden liikkeen kuin olisi nostanut jotain ovelta vuoteelle.

”Sinäkö se olit? Miksi?”

Munkki hymyili, osoitti kultaristiä ja sanoi jotain Valkeasta Kristuksesta. Hänen täytyi todella kuvitella, että he olivat uskonveljiä. Arnulf nyökkäsi varovasti ja yritti piirtää laivan ilmaan: ”Entä laiva? Purjehtiko se pois? Oletko nähnyt laivaa? Toke? Toke Eysteininpoika?”

Stefanus ravisti päätään ja levitti kätensä kuin olisi pudottanut jotain, ja Arnulf veti syvään henkeä. Hän oli yksin, norjalaisten oli täytynyt olla vakuuttuneita, että hän oli hukkunut tai tullut surmatuksi.

”Olenko vapaa vai vanki? Mitä minulle nyt tapahtuu?”

Eleet eivät riittäneet eikä Stefanus näyttänyt ymmärtävän, mutta painoi kätensä lempeästi hänen hartialleen kuin merkiksi pysyä makuulla. Arnulf ravisti päätään ja katui oitis liikettään: ”Erehdyt, en rukoile Valkeaa Kristusta, Fenris on jumalani.”

Munkki nyökytteli innokkaasti tunnistamilleen sanoille ja Arnulf sulki silmänsä. Kirves oli iskenyt tahdonvoiman pois Arnulfista. Hänen piti keksiä, kuinka päästä eroon munkeista, mutta ajatukset vääntyivät tuskallisesti toistensa ympärille. Jos hän ei kuolisi, hän tahtois nukkua, ja ainakaan hän ei ollut menettänyt nenäänsä niin kuin Leif! Sellainen arpi pilasi kasvot, kun taas posken arpi kertoi sentään rohkeudesta. Helge oli kantanut arpiaan yhtä ylpeästi kuin hopeaansa. Arnulfin piti olla kärsivällinen, kärsivällinen kuin jättiläissusi itse!

3

Arnulf nukkui levottomasti suurimman osan päivästä. Toisinaan hän havahtui omaan valitukseensa, mutta uupumus oli kyllin syvää vetääkseen hänet takaisin uneen ja helpotukseen. Stefanus antoi hänelle vettä hänen herätessään ja vaihtoi siteitä haavaan, mutta istui muutoin pienen pöydän ääressä työskennellen huolellisesti jonkin parissa, johon tarvittiin pitkää valkoista hanhensulkaa. Arnulf ei nähnyt, mitä se oli, eikä myöskään piitannut asiasta, mutta pystyi illan aikana syömään hieman oksentamatta, ja lepo oli pehmentänyt rasittuneet lihakset. Se ilahdutti Stefanusta, joka osoitti kultaristiä ja kohotti kätensä ilmaan, ja vaikka Arnulf ei halunnutkaan vieraita jumalia sairaskuoteensa äärelle, hänkin oli helpottunut paranemisestaan ja siitä, ettei kuume ollut vielääkään noussut.

Hän pystyi nukkumaan myös yöllä, mutta heräsi aamunkoitteessa taas lauluun ja kipuihin. Pahimman uupumuksen hellitettyä haavakipukaan ei enää suonut hetken lepoa.

Stefanus oli ulkona, ja Arnulf liikutti jäseniään kokeilevasti miettien, uskaltaisiko nousta ylös. Hän pystyi nostamaan käsivarsiaan vapisematta eikä enää ollut sekava, ja peitteen alla kasvoi myös kaipaus Frejdisin luokse. Ei, ei hän tähän kuolisi! Hän päätti hymyillen lykätä pakoaan vielä hetken, mutta ei ehtinyt nauttia päätöksestään kovin kauaa ennen kuin munkki taas astui majaan tervehtien. Arnulf hillitsi pettymyksensä ja vastasi, ja Stefanus istuutui puhellen sängynlaidalle irrottaakseen siteen. Hän vaikutti hyvin tyytyväiseltä näkemäänsä. Voideruukku otettiin esiin käsittämättömän kysymystulvan mukana, mutta äkkiä käsi jähmettyi ruukun reunalle ja munkki kuunteli tarkkaavaisesti.

Suljettujen ovien takaa kantautui kiihtynyttä huutoa johon toiset vastasivat, ja tuskanhuuto sai koirat haukkumaan ja kanat kotkottamaan. Kello alkoi kalkattaa, ja juoksuaskelten ääni ja läimähtelevät ovet saivat Stefanuksen nousemaan kalmankalpeana. Arnulf katseli Käärmeenhammasta ovenpielessä ja tarttui sen kahvaan sydämen sykkiessä niin kovasti, että se tuntui halkaisevan otsan. Toke tuli sittenkin! Norjalaiset olivat kääntyneet takaisin, mikä muukaan saisi kaljupäät pihalla huutamaan kuin pistetyt siat? Ollos tervehditty Fenris, ei Arnulfia ollutkaan kokonaan unohdettu!

Kellon kilkatus vaimeni, ja Arnulf veti kultaketjun kaulastaan ja piilotti korun olkiin, jotta häntä ei pidettäisi munkkien kumppanina. Stefanus pudotti voideruukun lattialle eikä tuntunut tietävän, pitikö hänen jäädä vai mennä. Kuului lisää huutoa, vahvoja käskeviä ääniä, ja Arnulf kamppaili itsensä istuvaan asentoon tiukasti vuoteenreunaa puristaen. Munkin kauhuksi ovi repäistiin auki. Mies astui sisään ja toivo Token avusta mureni.

Arnulf on isketty tajuttomaksi englantilaisella rannalla. Yllätyksekseen hän havahtuu luostarissa, jossa munkki Stefanus hoitaa hänen haavojaan. Arnulf ei ymmärrä, mitä hänelle on tapahtunut. Kuinka hän on päätenyt luostariin?

Arnulf kantaa nyt nimeä Veulf, ja hän jatkaa matkaansa uusille ryöstöretkille viikinkijoukkonsa kanssa. Hän oppii taistelemisen ja miehuuden salat, mutta ajatuksissa kummittelevat veljen murha ja ikävä rakkaan Frejdisin luo.

S. C. Pedersenin Veulf herättää viikinkiajan eloon kaikessa suurenmoisessa raakuudessaan. Tuolloin ystävyys ja sukulaisuussuhteet ratkaisivat kaiken, ja eloonjääminen edellytti vaikeita valintoja. Teos on toinen osa henkeäsalpaavassa ja kiihkeiden ylistämässä saagassa.

S. C. Pedersen (synt. 1967) on tanskalainen kirjailija ja muusikko. Hän herättää henkiin viikinkiajan, mukaansatempaavassa sarjassaan, jossa fiktiiviset tapahtumat ja henkilöt perustuvat tarkkaan tutkimukseen ja historiallisiin faktoihin.